

Lola Odusoga

Lolan SUURI SALAISUUS

KUVITTANUT
SAARA OBELE

WSOY

Teksti © Lola Odusoga ja WSOY, 2023

Kuvat © Saara Obele ja WSOY, 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-49055-6

Painettu EU:ssa

LOLA ODUSOGA & SAARA OBELE

Lolan

SUURI SALAISUUS

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Eräänä aamuna kello viideltä maailma nukkuu. Vaan eipäs nukukaan. Jostakin kuuluu pienen tytön rallatusta. Sehän on Lola! Hän asuu Söpölän kaupungissa meren rannalla. Päivittäin satamasta lähtee laivoja moniin maihin. Lolalla on tapana keksiä tarinoita siitä, minne laivojen matkustajat ovat matkalla.

Lola tanssahtelee hiukset leteillä ja hyppää sänkyyn. ”Puu kaatuu!!” hän huudahtaa. Samalla hiukset ponnahtavat auki!

Lolalla on salaisuus, mutta sitä eivät muut osaa arvata.. Lolan hiukset osaavat puhua.

”Miksen minä saa osallistua hauskanpitoon?” Tukka höpöttää.

”Hys hys!” Lola kuiskaa, ”et voi meluta, koska kukaan ei tiedä sinusta!”

Aurinko vilkkuu verhojen välistä kuin kiiltävä jalokivi. Pehmolelut putoilevat sängystä Lolan rynnätessä tempaisemaan verhot auki.

”On aamu!” Lola kajauttaa ilmoille koko sydämensä pohjasta.

Ikkunasta Lola näkee niityn ja puron, jonka takaa alkaa jännittävä metsä. Sinne Lola ei uskalla mennä yksin.

”Mennäänkö eväsretkelle?” Lola kysyy. Hän yrittää pakottaa hiuksia takaisin leteille. Tukka taistelee vastaan ja koettaa karata sormien välistä.

”Ei mennä, enkä halua olla kiinni! Miksi minun pitää olla aina kiinni?”

”Jos annan sinun olla auki, tartut joka paikkaan”, Lola toteaa.

”Sinä et osaa käyttäytyä!”

”Mutta jos yritän oikein oikein kovasti? Jooko?” Tukka anelee.

”En usko sinua. Sanot aina niin”, Lola sanoo ja pakottaa hiukset leteille kirjavilla hiuspompuloilla.

”Kaakaota! Nyt!” Lola huudahtaa. Äiti havahtuu unesta ja vetää peiton pänsä yli. ”Etkö sinä ikinä nuku?” äiti kysyy.

Lola pomppii sängyn laidalla. ”En minä ehdi, kun maailma menee ohi! On kesä, ja pitää mennä retkelle!”

”Lola-kulta, kello on viisi aamulla”, äiti yrittää, ”minä vasta tulín töistä.”

”Ei, ei, on aamu ja kaakaoaika!” Lola sanoo päättäväisesti. ”Menen sitten tekemään itse. Ja me lähdetään retkellee-ee-ee-ee-ee...” Lola äänтелеe hassusti juostessaan keittiöön.

”Ja ketkäköhän ovat nämä me?” äiti miettii.

Lola kurottelee availemaan kaappeja. ”Maitoa? Löytyi! Kaakaojauhe? Löytyi!” Lola kiipeää jakkaralle yltääkseen ottamaan isoimman mukin.

Lola tietää, miten äiti valmistaa kaakaota. Kattilaan maitoa, hellan levy päälle ja sitten odotellaan. ”Samaan aikaan voi varmasti vatkata kermavaahtoa, vai voiko?” Lola pohtii.

”Kyllä voi! Vatkataan ja vatkataan, sitten vähän vatkataan!” Tukka lauleskelee. Se yrittää vapautua leteistään yksi kerrallaan.

”Wroooooooooooooooooom!!!!” vatkaimen ääni täyttää talon. Kissat räkäisevät kauhistuneena. Vain äiti jatkaa sikeästi uniaan.

”Nam nam, herkkua!” Tukka maiskuttee, kun kermapisaroita lentelee ilmaan. Samalla maito kuumenee hellalla ja kiehuu reippaasti yli.

”Valmis!” Lola huudahtaa. Hän kippaa maidon mukiin ja nakkaa lusikalla kaakaojauhetta sekaan. Sitä pölyyää joka puolelle.

”Pakkaamaan!” Lola huudahtaa. Hän säntää huoneeseensa jättäen keittiön villin sotkun valtaan. Vauhdissa lentää pois yöpaita ja tilalle sujahtavat värikäs mekko ja trikoot. Tukka on innoissaan, koska se on kermavaahdosta pilkullinen ja onnistunut vapautumaan leteistä.

Lola nappaa sängyn alta kangaspussukan ja pakkaa mukaan viltin, salaa napatun tivolista ostetun tikkarin, muutaman pehmolelun sekä pieniä kiviä, joita Lola on kerännyt aiemmilta retkiltään.

”Ja sinut tuntien pitää ottaa mukaan suuri määrä hiuslenkkejä! Et kuitenkaan osaa olla kunnolla”, Lola huudahtaa.

Hän ei kuitenkaan muista laittaa Tukkaa kiinni kiiruhtaessaan ulko-ovesta, ja sekös Tukkaa riemastuttaa.

”Mennään purolle!” Lola höpöttää. ”Siellä on uusia hienoja kiviä! Oi minkä värisiä ne mahtavat olla? Ehkä turkooseja? Liloja?”

”Mennään, mennään! Minäkin haluan leikkiä vedellä!” Tukka huudahtaa.

Aurinko lämmittää ja sulattaa hiusten kermavaahtopisaroihin. Sulanutta kermavaahtoa on joka puolella tukkaa.

Lopulta edessä aukeaa puro, jonka takaa alkaa valtava, pelottava metsä. Puro kimaltelee ja näyttää taianomaiselta, avonaiselta aarrearkulta.

”Wauuuuuuu!” Lola huokaisee. Hän kyykistyy kohtaan, josta aina etsii aarteitaan. ”Niin paljon! Ja niin kauniita!”

Tukka venyttää itseään kohti veden pintaa. ”Vettä, oi oi, täältä tullaan, ihanaa!” se huudahtaa. Lola ei tätä huomaa, koska on niin haltioitunut näkemästään. Tukka ennättää juuri koskettaa pintaa, ennen kuin Lola säntää pystyyn.

Pienellä Lolalla on salaisuus:
hänellä on valtavan suuri tukka, joka
osaa puhua! Siitä Lola ei ole kertonut
kenellekään muulle. Mutta olisiko
sittenkään kovin kauheaa, jos joku
saisi salaisuuden selville?

LOLA ODUSOGAN ensimmäinen
lastenkirja käsittelee omien pelkojen
voittamista lämminhenkisen
seikkailutarinan keinoin.

9 789510 490556

www.wsoy.fi

L85.22

ISBN 978-951-0-49055-6